

MAJA GAL ŠTROMAR: MISLI NAME, KO TI JE LEPO (Mladinska knjiga, 2011), odlomek

Porušila sem hišo otroštva. Ne boš verjel, čisto zares sem jo porušila. Vsi so bili proti. Jaz pa sem najela bagre in tovornjake. Prišli so. Zapeljali so v slepo ulico in vsak dan, štirinajst dni zapored tovorili odpadni material. Vsak dan s kljunom v slepo ulico in vzvratno nazaj. Štirinajst dni. Štirideset let in štirinajst dni. Kolikokrat bom še morala v slepo ulico, natovoriti ostanke in potem vzvratno nazaj? Dala sem ukaz. Do temeljev! Vse! Streho in notranje zidove. Vse do temeljev: Zrušite! Ohranila sem le zunanje zidove in podzemne napeljave. Rečemo jim odtoki. Nisem dobila dovoljenja za kaj več, urbano strukturo je prepovedano motiti. Še vedno imam ime, še vedno sem ista, ista jaz, stkana v urbani načrt arhitekta. Isto ime, isti obraz, ista matična številka v registru občana. Številka 505. Sladkost sa crtom. 505, ki me opredeljuje kot žensko. Ista matična celica večnosti v meni. Nespremenjena. Čista. Le preperelo notranjost sem dala porušiti. Vse, do temeljev: Zrušite! Neki sezonski delavec, prašen, umazan in prepoten stopi za moj hrbet. V roki drži drobno lutko, plastično golo lutko, veliko komaj za moško dlan. Gledam njegovo dlan. Razpokano, umazano od malte, sredi nje leži plastična gola lutka drobne deklice. Našli smo jo zakopano v zidu. Neko je morao, da ju zabetonira vanju, ko ste gradili kučo, reče z naglasom. Ni od tod. Tujec je. Tujec brez socialne varnosti. Sopiha, tekkel je, nima časa, bager še naprej ruši, z vso silo zabija svoj zobati kljun v hišo mojega otroštva. Kaj naj naredimo z njo? Dali očete, da jo bacim, ovaj, vržem na smetišče? Njegovi šumevci so mehki, njegovi vokali pojoči. Vlak, zaslišim vlak. Če boš odšel, sedaj odšel, bom sama. Večno sama. Ampak ti si že odšel. Mrtev si, kajne? Tvoj vlak je že davno odpeljal. Smetišče? Da bi jo odpeljali kar na smetišče? Leži na dlani, gola, drobna. Tako nemočna. In vendar po štiridesetih letih odkopana. Relikvija. Ali lahko še diha? Še lahko zaživi? Ali ni prepozno zanjo? Dlan moškega je velika in zdelana, polna žuljev in brazgotin, prepotena, umazana, a tako lepa. Dlan sezonskega delavca. Dlan sezonskega očeta. Rada bi mu rekla, naj si vzame odmor, naj sede v senco moje hiše in še malo zadrži to drobno lutko v rokah. Samo še malo. Naj jo pestuje. Tako prijetno je ležati v njegovi dlani. Slonim ob starem razračenem orehu, v njegovi senci, in ga gledam. Korenine ob meni, korenine v meni.